

Datum van inontvangstneming : 05/03/2018

Zaak C-53/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

29 januari 2018

Verwijzende rechter:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Latium, Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

7 juli 2017

Verzoekende partij:

[REDACTED]

Verwerende partij:

Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

[OMISSIS]

[OMISSIS]

ITALIAANSE REPUBLIEK

De Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Latium, Italië; hierna: „TAR Lazio”)

(Sezione Seconda Quater)

heeft de navolgende

BESCHIKKING

gewezen op het beroep [OMISSIS] van:

[REDACTED] [OMISSIS] Rome [OMISSIS];

tegen

Consob - Commissione Nazionale per le Società e la Borsa, [OMISSIS] Rome [OMISSIS];

tot nietigverklaring, na schorsing:

- van besluit nr.19440 van de Consob van 11 november 2015, waarbij de verzoekende partij voor een periode van een jaar is geschorst in de uitoefening van activiteiten als financieel tussenpersoon, alsmede van elke voorbereidende, daarmee samenhangende of daaruit voortvloeiende handeling, met inbegrip van – voor zover relevant – Consob-verordening nr. 16190 van 29 oktober 2007.

[Or.2]

[OMISSIS]

UITEENZETTING VAN DE FEITEN EN DE GRONDEN:

- 1 Met deze beschikking stelt de TAR Lazio een prejudiciële uitleggingsvraag krachtens artikel 267 VWEU, met betrekking tot richtlijn 2004/39/EG van 21 april 2004 betreffende markten voor financiële instrumenten, tot wijziging van de richtlijnen 85/611/EEG en 93/6/EEG van de Raad en van richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad en houdende intrekking van richtlijn 93/22/EEG van de Raad.
- 2 [REDACTED] verricht handelingen als financieel adviseur die bevoegd is tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten (voorheen „financieel tussenpersoon“).

Per brief van 13 februari 2015 heeft de Consob, in haar hoedanigheid van toezichthouder op de sector, hem in kennis gesteld van de inleiding van een procedure tot eventuele toepassing van een preventieve schorsing op grond van artikel 55, lid 2, van d.lgs. n. 58 del 1998 (wetsbesluit nr. 58 van 1998; hierna: „wetsbesluit 58/1998”), wegens een tegen hem lopende strafrechtelijke procedure.

Bij besluit nr. 19440 van 11 november 2015 heeft de Consob krachtens artikel 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998 besloten tot de preventieve schorsing van [REDACTED] voor het verrichten van handelingen als financieel tussenpersoon voor de duur van een jaar.

Met het onderhavige beroep komt [REDACTED] op tegen het schorsingsbesluit.

[Or3]

De door de Consob opgelegde schorsing is volledig uitgevoerd.

- 3 In Italië is de positie van de *financieel adviseur die bevoegd is tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten* (voorheen „financieel tussenpersoon“) voor zover hier relevant, geregeld in:

■■■■■

- de bepalingen van d.lgs. 24 febbraio 1998, n. 58 „Testo unico delle disposizioni in materia di intermediazione finanziaria, ai sensi degli articoli 8 e 21 della legge 6 febbraio 1996, n. 52” (wetsbesluit 58/1998 houdende geconsolideerde bepalingen inzake financiële intermediairs overeenkomstig de artikelen 8 en 21 van wet nr. 52 van 6 februari 1996) [OMISSIS], meer in het bijzonder in artikel 30 (*Aanbiedingen buiten bedrijfsruimten*), artikel 31 (*Financiële adviseurs die bevoegd zijn tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten*), artikel 55 (*Conservatoire maatregelen die van toepassing zijn op financiële adviseurs die bevoegd zijn tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten*), artikel 196 (*Sancties die van toepassing zijn op financiële adviseurs die bevoegd zijn tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten*);

- de uitvoeringsregeling, waaronder besluit nr.16190 van de Consob van 29 oktober 2007 (*Regolamento recante norme di attuazione del decreto legislativo 24 febbraio 1998, n. 58 in materia di intermediari*) (verordening tot vaststelling van uitvoeringsvoorschriften voor wetsbesluit 58/1998 betreffende tussenpersonen), besluit nr.17130 van de Consob van 12 januari 2010 (*Regolamento Consob sui consulenti finanziari*) (verordening van de Consob met betrekking tot financiële adviseurs), Decreto Ministeriale 11 novembre 1998, n. 472 (ministerieel besluit nr. 472 van 11 november 1998) (*Regolamento recante norme per l'individuazione dei requisiti di onorabilità e di professionalità per l'iscrizione all'Albo unico dei promotori finanziari*) (verordening tot vaststelling van regels met betrekking tot de vereisten inzake betrouwbaarheid en professionaliteit voor inschrijving in het Register van financiële tussenpersonen]), Decreto Ministeriale 24 dicembre 2008 n. 206 (ministerieel besluit nr. 206 van 24 december 2008) (*Regolamento di disciplina dei requisiti di professionalità, onorabilità, indipendenza e patrimoniali per l'iscrizione all'albo delle persone fisiche consulenti finanziari*) (verordening betreffende de vereisten inzake beroepsbekwaamheid, betrouwbaarheid, onafhankelijkheid en kapitaal voor inschrijving in het register van natuurlijke personen als financieel adviseur), samen met latere wijzigingen, aanvullingen en andere relevante regelingen beschikbaar op de officiële website van de Consob op het volgende internetadres: <http://www.Consob.it/web/area-pubblica/consulenti-promotori>.

Het onderhavige geschil heeft voornamelijk betrekking op artikel 55 van wetsbesluit 58/1998, en in het bijzonder op lid 2 daarvan:

„2. De Consob kan bij wijze van conservatoire maatregel schorsing van de uitoefening van de activiteiten bevelen als de financieel adviseur [Or. 4] die bevoegd is tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten onderworpen is aan een van de persoonlijke conservatoire maatregelen van boek IV, titel I, hoofdstuk II, del codice di procedura penale (wetboek van strafvordering: hierna „wetboek Sv”) of de status heeft van verdachte op grond van artikel 60 van hetzelfde wetboek in verband met de volgende strafbare feiten: a) misdrijven als bedoeld in titel XI van boek V van de codice civile (burgerlijk wetboek: hierna „BW”) en in de legge fallimentare (faillissementswet); b) misdrijven tegen het openbaar bestuur, tegen het publieke vertrouwen, vermogensdelicten, misdrijven

tegen de openbare orde, tegen de openbare financiën ofwel fiscale delicten; c) strafbare feiten als bedoeld in titel VIII van de T.U. bancario (geconsolideerde wettekst met betrekking tot het bankwezen); d) strafbare feiten als bedoeld in dit besluit”.

In het kader van de tenuitvoerlegging van de uitvoeringsregeling wordt ook de nadruk gelegd op artikel 111, lid 2, van Consob besluit nr. 16190 van 29 oktober 2007 (*Verordening tot vaststelling van uitvoeringsvoorschriften voor wetsbesluit 58/1998 betreffende tussenpersonen*):

„2. Met het oog op de eventuele vaststelling van de conservatoire maatregelen als bedoeld in artikel 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998 beoordeelt de Consob, binnen de grenzen van de haar bij wet toegekende bevoegdheden de omstandigheden waaronder de financieel adviseur die bevoegd is tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten, is onderworpen aan de persoonlijke conservatoire maatregelen als bedoeld in boek IV, titel I, hoofdstuk II van het wetboek Sv of op grond waarvan hij de status heeft van verdachte voor een van de strafbare feiten die in de bovengenoemde bepaling zijn vermeld. De Consob houdt in het bijzonder rekening met de kwalificatie van het misdrijf en met de mogelijkheid dat bovengenoemde omstandigheden schade berokkenen aan de specifieke belangen die verbonden zijn aan de uitoefening van de functie van financieel adviseur die bevoegd is tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten”.

Volgens de Corte di Cassazione (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Italië) ligt de rechtvaardiging van de regel „uiteraard niet in een instrumenteel of anticiperend doel met betrekking tot de mogelijke uitkomst van een dergelijke strafrechtelijke procedure (een doel waarvan het nastreven klaarblijkelijk buiten de bevoegdheid van de Consob zou vallen), maar alleen in de wenselijkheid om het risico te vermijden dat de *strepitus fori* die het gevolg is van de betrokkenheid van de adviseur bij ernstige strafzaken, in het algemeen het vertrouwen van investeerders in de eerlijkheid van de actoren op de financiële markt in gevaar brengt” (Corte di Cassazione, Sezioni **[Or.5]** Unite, ord. 12 februari 2014, nr. 3202).

De Consiglio di Stato (hoogste bestuursrechter, Italië) heeft onder verwijzing naar de beslissing van de Corte di Cassazione geoordeeld dat „de discretionaire beoordeling van de mogelijkheid dat de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de strafzaak, schade berokkenen aan de specifieke belangen die spelen bij de uitvoering van de functie van financieel adviseur die bevoegd is tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten, toekomt aan de Consob” en dat „de zorgvuldigheid om te voorkomen dat de betrokkenheid van de adviseur bij ernstige strafzaken in het algemeen het vertrouwen van investeerders in de eerlijkheid van de actoren op de financiële markt in gevaar brengt, door de Corte di Cassazione in het hierboven aangehaalde arrest benadrukt, door het verstrijken van de tijd geen beperkingen ondervindt, aangezien het duidelijk is dat de noodzaak van een reactie van de toezichthoudende instantie des te groter wordt

[REDACTED]

naarmate het aantal strafzaken toeneemt, waarschijnlijk zelfs als gevolg van het verstrijken van de tijd“ (Consiglio di Stato, sez. VI, 10 september 2015, nr. 4226).

4 In het beroep worden de volgende vijf grieven aangevoerd:

1) de bepaling van artikel 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998, waarop de omstreden schorsing is gebaseerd, is onverenigbaar met richtlijn 2004/39/EG en dient derhalve buiten toepassing te worden gelaten, voor zover zij voorziet in een maatregel die niet is toegestaan door de richtlijn en welke niet afhankelijk is van het feit dat niet langer voldaan is aan de betrouwbaarheidsvereisten (wat volgens de nationale regeling alleen het geval is bij definitieve veroordelingen) of van schending van de regels inzake de uitoefening van de functie;

2) [OMISSIS] *[grief betreffende de schending van procedurele voorschriften]*;

3) [OMISSIS] *[grief betreffende de schending van bestuursrechtelijke bepalingen]*;

[Or.6]

4) [OMISSIS] *[grief betreffende de schending van bestuursrechtelijke bepalingen]*;

5) [OMOSSIS] *[grief betreffende de schending van grondwettelijke bepalingen]*;

5 Il Collegio (de verwijzende bestuursrechter) is van oordeel dat de vraag van verenigbaarheid met de Europese wetgeving, die in het kader van de eerste grief is opgeworpen, relevant en van prejudiciële aard is.

5.1. De verzoekende partij voert in dit verband het navolgende aan.

Richtlijn 2004/39/EG harmoniseert de nationale bepalingen van activiteiten op het gebied van financiële instrumenten, waaronder de activiteiten van de zogenaamde „verbonden agenten” bij beleggingsondernemingen: een functie die overeenkomt met onze financiële tussenpersoon (zie artikel 31, lid 2, van wetsbesluit 58/1998). De „verbonden agenten” vormen zogezegd de „handjes” van beleggingsondernemingen en de desbetreffende gedrags- en toezichtregels zijn op hen van toepassing (zie art. 13, lid 2), alsook de waarborgen die voor dergelijke ondernemingen zijn vastgesteld met betrekking tot de niet-ontvankelijkheid van nationale voorschriften die een beperkende invloed hebben op het vrij verrichten van diensten in geharmoniseerde gebieden.

Voor de richtlijn geldt in het bijzonder dat deze:

- voorziet in een „sterke” harmonisatie van nationale bepalingen, ook met betrekking tot de functie van „verbonden agent” (conform art. 23 en de „overwegingen” nrs. 36, 37 en 39) en staat beperkingen inzake de uitoefening van de functie - *ex ante* of *ex post* - slechts toe in geval van verlies van de vereisten

voor de uitoefening van de functie, en in het bijzonder voor de betrouwbaarheid, ofwel bij overtredingen betreffende schending van de uitvoeringsregelingen [Or.7], van de richtlijn, begaan in de uitvoering van de functie van adviseur/tussenpersoon;

- geen tussenoplossingen toestaat die de uitoefening van de functie belemmeren op grond van een gebeurtenis die geen reden is tot verlies van betrouwbaarheid en welke zelfs geen betrekking heeft op schending van de specifieke beroepsregels bij de uitoefening van financiële activiteiten (hetgeen het geval is in art. 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998.

- alleen voorziet in de mogelijkheid voor de lidstaten om de in artikel 23 genoemde „eisen“ aan te scherpen of er andere aan toe te voegen (art. 23, lid 6).

Daarom geldt ook voor de „verbonden agenten“ de algemene regel die gebaseerd is op:

- toegang/behoud van de in artikelen 5-8 van de richtlijn bedoelde beroepskwaliteiten;

- bevoegdheden met betrekking tot controle en sancties die in de artikelen 50 en 51 van de richtlijn zijn beschreven.

Hoewel de richtlijn „de voorwaarden voor het verrichten van activiteiten buiten de bedrijfsruimten van de beleggingsonderneming (huis-aan-huisverkoop)“ van het toepassingsgebied van de richtlijn uitsluit (overweging 38), betreft de richtlijn daarin niet de wijze waarop producten buiten de bedrijfsruimten worden verkocht; terwijl het in het onderhavige geval gaat om toelating tot en verwijdering uit de uitoefening van de functie en dus om een onderwerp waarop de richtlijn van toepassing is.

Meer in het algemeen zijn de door het Hof van Justitie ontwikkelde beginselen van transparantie en objectiviteit van toepassing op alle maatregelen die beperkingen van het vrije verkeer inhouden. Op basis van deze beginselen kunnen geen verdergaande discretionaire bevoegdheden worden toegekend als deze niet zijn verankerd in objectieve en op voorhand bekende omstandigheden.

Met het oog op de betrouwbaarheid voor de inschrijving in het register (en voor de duurzaamheid hiervan) is in de nationale regelgeving reeds bepaald, overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn, dat wanneer er geen definitieve veroordeling voor bepaalde soorten strafbare feiten is uitgesproken, de omstandigheden niet noodzakelijkerwijs relevant zijn voor de uitoefening van het beroep.

Op de tweede plaats voorziet de richtlijn in administratieve sancties in geval van schending van de regels met betrekking tot de activiteiten van de tussenpersoon (zijnde de uitvoeringsbepalingen van de [Or.8] richtlijn, met de mogelijkheid, in dat geval, „beschermingsmaatregelen“ te treffen.

██████████

Maar in het geval van artikel 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998 wordt een derde vorm geïntroduceerd, welke niet is toegestaan door de richtlijn: een beperkende maatregel - die zonder twijfel fundamenteel sanctionerend is, gezien in het licht van de Europese maatstaf welke de concrete effecten die zich voordoen in beschouwing neemt, en die in ieder geval de uitoefening van de functie uitsluit - en die niet het gevolg is van het verlies van de betrouwbaarheidsvereisten (die volgens de nationale regel alleen betrekking hebben op definitieve veroordelingen) of van de schending van de regels inzake de uitoefening van de functie.

Dit alles leidt tot nadere redenen voor onverenigbaarheid met de richtlijn, voor zover artikel 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998:

i) geen volledige verdediging van de betrokkene mogelijk maakt, door de scheiding van de plaats waar het strafbare feit wordt beoordeeld en de plaats waar de administratieve maatregel wordt opgelegd;

(ii) een ruime discretionaire beoordeling door de Autoriteit veronderstelt, niet alleen met betrekking tot de maatregel tot schorsing, maar ook om vast te stellen of de schorsing al dan niet van toepassing is, waarbij beoordeeld moet worden of de ten laste gelegde strafbare feiten - eventueel losstaand van de activiteiten - "ernstig" zijn en of zij min of meer relevant zijn voor de functie en voor belangen die niet noodzakelijkerwijs heel specifiek zijn, zoals het „vertrouwen“ van de spaarders.

Dit is in strijd met de beginselen van het Unierecht, volgens welke nationale maatregelen die op enigerlei wijze de uitoefening van de fundamentele vrijheden beperken, vereisen dat bepalingen duidelijk zijn en in overeenstemming met het vereiste van rechtszekerheid.

De verzoekende partij heeft TAR Lazio dan ook verzocht aan het Hof van Justitie de vraag voor te leggen of de nationale wettelijke regeling verenigbaar is met het Unierecht, in het bijzonder wanneer deze in de door de Consob vastgestelde zin wordt uitgelegd.

5.2. De Consob stelt daarentegen dat er in casu geen strijdigheid bestaat tussen nationale en Europese regelgeving.

In dit verband wijst de Consob op het volgende:

- overweging 38 van richtlijn 2004/39/EG luidt als volgt: „*De voorwaarden om activiteiten buiten de bedrijfsruimten van de beleggingsonderneming (huis-aan-huis-verkopen) [Or. 9] te ontplooiën, hoeven niet onder deze richtlijn te vallen.*“;

- in artikel 23 van de richtlijn, getiteld „*Verplichtingen van beleggingsondernemingen wanneer zij verbonden agenten aanwijzen*“ is bepaald dat wanneer een lidstaat van de keuzemogelijkheid gebruik maakt om

beleggingsondernemingen toe te staan verbonden agenten aan te wijzen, deze beleggingsondernemingen:

- „*volledig en onvoorwaardelijk verantwoordelijk moet[en] blijven voor elke handeling of elk verzuim van de verbonden agent die voor rekening van de onderneming optreedt;* “
- „*de werkzaamheden van hun verbonden agenten moeten controleren om te waarborgen dat zij zich doorlopend aan deze richtlijn houden;*“
- „*afdoende maatregelen moeten treffen ter voorkoming van eventuele negatieve gevolgen die de niet onder deze richtlijn vallende werkzaamheden van de verbonden agent kunnen hebben voor de werkzaamheden die de verbonden agent voor rekening van de beleggingsonderneming verricht;*“
- „*uitsluitend verbonden agenten aanwijzen die in de in lid 3 bedoelde openbare registers [moeten] zijn ingeschreven.* “

De lidstaten die besluiten beleggingsondernemingen toe te staan om verbonden agenten aan te wijzen, leggen een openbaar register aan. (art. 23, lid 3, eerste alinea), waarin alleen personen kunnen worden ingeschreven waarvan is gebleken dat zij voldoen aan de eisen van betrouwbaarheid en professionaliteit (art. 23, lid 3, derde alinea).

De richtlijn „harmoniseert“ de voorwaarden waaronder een beleggingsonderneming gebruik kan maken van „extern“ personeel (gebruikmakend van de bevoegdheden van het Unierecht, waarbij tegelijkertijd een hoge mate van bescherming van de behoeften van de spaarders wordt gegarandeerd) maar harmoniseert niet de activiteiten van verbonden agenten, zodat de nationale wetgever zijn eigen regels hieromtrent kan vaststellen. In feite is de richtlijn, ingevolge artikel I, van toepassing (naast gereguleerde markten en, in bepaalde opzichten, kredietinstellingen) op beleggingsondernemingen.

Bijgevolg:

- enerzijds, wat betreft het onderwerp, is de richtlijn niet van toepassing op verbonden agenten **[Or.10]** binnen het directe toepassingsgebied, maar alleen wat betreft de voorwaarden waaronder beleggingsondernemingen er gebruik van mogen maken (waaronder het instellen en bijhouden van een nationaal openbaar register door elke lidstaat die besluit beleggingsondernemingen toe te staan verbonden agenten aan te wijzen);
- anderzijds worden in de richtlijn de voorwaarden voor het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten niet specifiek geregeld, waaruit volgt dat het nationale systeem van toezicht op financiële tussenpersonen niet op hen van toepassing is en de toepassing van verbodsmaatregelen en administratieve sancties tegen financiële tussenpersonen voor hen niet relevant blijven.

[REDACTED]

Het is evenmin zo dat de bevoegdheid van de nationale wetgever is beperkt tot het vaststellen van „eisen“ of objectieve voorwaarden voor de uitoefening van de functie, waardoor er geen mogelijkheid zou zijn om de toestemming tot het uitoefenen van de functie achteraf in te trekken, aangezien in artikel 23, lid 6 van de richtlijn, met het opleggen van de verplichting aan de lidstaten om een openbaar register in te stellen en bij te houden, wordt bepaald: „*De lidstaten mogen de in dit artikel gestelde eisen aanscherpen of daaraan eisen toevoegen voor in hun rechtsgebied ingeschreven verbonden agenten*“: hetgeen betekent dat de lidstaten ook aanvullende (of zelfs strengere) eisen voor inschrijving in het nationale openbare register kunnen stellen dan die van artikel 23, lid 3 van de richtlijn; maar dit heeft geen betrekking op de voorwaarden voor de uitoefening van activiteiten in het kader van het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten door ingeschreven personen, die buiten de werkingssfeer van de richtlijn vallen.

Per slot van rekening zijn de regels betreffende het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten van het toepassingsgebied van Richtlijn 2004/39/EG uitgesloten en zijn zij voorbehouden aan de autonome en exclusieve regelgevende bevoegdheid van elke lidstaat, die de activiteiten met betrekking tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten en toezichtsmaatregelen en sancties tegen financiële tussenpersonen vrij kan reguleren zonder dat zij hoeven te voldoen aan specifieke communautaire voorschriften op dit gebied. Dit geldt dienovereenkomstig voor de [Or.] bevoegdheid tot schorsing, ingevolge artikel 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998 die binnen de werkingssfeer valt van de autonome nationale regelgeving inzake het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten, welke regelgeving niet tot het communautaire systeem behoort.

In het bijzonder:

1) de artikelen 5-8 van de richtlijn waarin de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de voorwaarden kunnen bepalen waaronder de vergunning om de activiteiten te kunnen verrichten aan een beleggingsonderneming wordt „verleend“ dan wel wordt „ingetrokken“;

2) artikel 51 van de richtlijn, welke alleen betrekking heeft op administratieve sancties die als geadresseerde (niet de verbonden agent, maar) de hoofdbemiddelaar hebben, ook voor wat betreft de verantwoordelijkheid van de geleverde diensten door de verbonden agenten.

De Consob kan hoe dan ook, zelfs met betrekking tot onderwerpen die daadwerkelijk onder de richtlijn vallen, een zeer breed scala aan bevoegdheden uitoefenen, ook op conservatoir/beschermend vlak, die volledig overeenkomen met de bevoegdheden ten aanzien van financiële tussenpersonen, zoals bepaald in artikel 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998.

- 6 Na onderzoek van de argumenten van de partijen is TAR Lazio van oordeel dat het het Hof van Justitie moet verzoeken om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van het in deze zaak relevante Unierecht.

- 7 Meer in het bijzonder: uit het voorgaande blijkt dat in onderhavig geschil de volgende vraag van doorslaggevend belang is: is de schorsende maatregel ingevolge artikel 55, lid 2, van wetsbesluit 58/1998 verenigbaar met richtlijn 2004/39/EG, daarbij in aanmerking nemende de verschillende door de verzoekende partij naar voren gebrachte stellingen, mede gelet op de eigen beoordelingsvrijheid van de betrokken bevoegdheid en de bijzondere invloed van de gevolgen ervan op de positie van de adviseur/tussenpersoon.

Dit soort maatregelen kan de financiële tussenpersoon ook voorgoed verhinderen zijn beroepsactiviteiten voort te zetten wanneer de vertrouwensrelatie met cliënten wordt aangetast.

[Or.12]

Aan de andere kant is de maximale schorsing waarin de wet voorziet (gelijk aan één jaar) volledig losgekoppeld van de duur van de onderliggende strafprocedure en lijkt het eerder een soort sanctie (die mogelijk concurreert met de eigenlijke sanctieprocedures waarin wetsbesluit 58/1998 voorziet).

- 8 De TAR Lazio is derhalve van oordeel dat de volgende vragen aan het Hof moeten worden voorgelegd:

„Valt de verbonden agent (tied agent) onder de harmonisatie waarin richtlijn 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 voorziet, en in welk opzicht?

Staat een nationale regeling, zoals die van artikel 55, lid 2, van wetsbesluit nr. 58 van 24 februari 1998 (houdende geconsolideerde bepalingen inzake financiële intermediairs overeenkomstig de artikelen 8 en 21 van wet nr. 52 van 6 februari 1996), zoals gewijzigd, alsmede artikel 111, lid 2, van besluit nr. 16190 van de Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) van 29 oktober 2007 (verordening tot vaststelling van bepalingen tot uitvoering van wetsbesluit 58/1998 betreffende intermediairs), in de weg aan de juiste toepassing van richtlijn 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004, in het bijzonder de artikelen 8, 23 en 51 daarvan, en van de beginselen en regels van de Verdragen inzake non-discriminatie, evenredigheid, vrijheid van dienstverrichting en van vestiging, voor zover die nationale regeling

a) de discretionaire bevoegdheid toekent tot het opleggen van een verbod tot uitoefening van de activiteit van „verbonden agent” (adviseur die bevoegd is tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten - voormalig financieel tussenpersoon) wegens feiten die niet leiden tot het verlies van betrouwbaarheid, zoals gedefinieerd in het nationale recht, en die tegelijkertijd geen verband houden met de naleving van de regels ter uitvoering van de richtlijn;

b) de discretionaire bevoegdheid toekent tot het opleggen van een verbod, voor maximaal één jaar, tot uitoefening van de activiteit van „verbonden agent” (adviseur die bevoegd is tot het doen van aanbiedingen buiten bedrijfsruimten -

[REDACTED]

voormalig financieel tussenpersoon) [Or 13] bij een procedure ter voorkoming van „strepitus“ die het gevolg is van de tenlastelegging in strafprocedures die doorgaans veel langer dan een jaar duren?”

[OMISSIS] *[procedurele formaliteiten]*.

- 9 De behandeling van de zaak wordt geschorst in afwachting van de uitkomst van het incident met betrekking tot het Unierecht, [OMISSIS],

Iedere andere beslissing, waaronder die betreffende de kosten, wordt aangehouden tot aan de definitieve uitspraak.

Dit alles overwegende:

TAR Lazio (Sezione Seconda Quater), zich niet uitsprekend over het beroep, oordeelt als volgt:

- verwijst de prejudiciële vragen bedoeld in punt 8 van de overwegingen naar het Hof krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;

- [OMISSIS]

[Or.14]

[OMISSIS] *[procedurele formaliteiten]*